

1: Een feest vol verrassingen

De rust was teruggekeerd in Klaverland.

Koning Frans Frats de Eerste was met een leger van reuzen uit het Land van Franje gekomen om ons mooie land te veroveren. Iemand moest een plan verzinnen om dat grote leger te verjagen. Ik was naar de Onderlanden gegaan om er draken, monsters en griezels te halen. Zij werden zo groot als huizen en zo hoog als kasteeltorens toen zij door de tunnel onder de toverijk waren gekropen en ik bracht hen naar kasteel Brasberg. Toen Frans Frats met zijn leger verscheen, joegen de Onderlanders hen de stuipen op het lijf. Alles was goed afgelopen. Fabulus, de tovenaars uit de Onderlanden, was met me meegekomen om me te helpen en nu woonde hij al weer een tijd bij

tovenaar Halo, hoog in de Alpen. En ik? Ik werkte natuurlijk weer in de keuken van Brasberg.

‘Daar hoor jij, kleine onderdaan,’ had prins Leo Lawaai van Brasberg tegen me gezegd. ‘Jij moet kaas smelten en in de soep roeren. Schiet op, doe wat ik zeg, Alex!’

Ik had het naar mijn zin in de keuken. Het was altijd leuk om Spatel Brander te helpen en Kubus Moppermaat, de oude kater, was er natuurlijk ook. Ludo de Wolpertinger was bij me gebleven en bakte graag zoete Onderlandse taarten waar Leo Lawaai en zijn vrouw prinses Bluf dol op waren.

Maar ten slotte begon iedere nieuwe dag op de vorige te lijken en ik zag wel dat Ludo onrustig werd. Zelf begon ik me ook een beetje te vervelen. Toen, op een vroege ochtend, zei Spatel tegen me dat ik naar een boerderij in de buurt van het dorp Regenboog moet gaan om er een zak zure appelen op te halen.

‘Prins Leo en prinses Bluf willen appeltaart,’ legde hij uit.

Het was ver naar Regenboog. Als ik geluk had, zou ik die avond nog net voor donker terug kunnen zijn. Ludo ging met me mee. We huppelden de keuken uit, de gangen door, het binnenplein over, de poort door, de ophaalburg over. Het land rondom Brasberg zag er weer mooi uit; de hokken en kuilen waar de Onderlandse draken en monsters in hadden geslapen waren verdwenen en er waren bomen en struiken geplant.

‘Rennen!’ riep Ludo. ‘Het is heerlijk om weer eens buiten te zijn, Alex, we hebben veel te lang in die donkere keuken gezeten!’

Ik rende hem achterna. We struikelden, krabbelden weer overeind, rolden van de heuvels en vielen in de struiken. Maar dan, opeens, bleef ik in het gras zitten en krabbelde op mijn achterhoofd.

‘Wat is er, kleine vriend?’ wilde Ludo weten, terwijl hij naast me kwam zitten. ‘Heb je pijn?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik vind het zo vreemd...’

‘Wat? Wat is er vreemd?’

‘Jij bakt altijd zoete taarten voor de reuzenprins en de reuzenprinses.’

‘Zoeter dan de zoetste Klaverlandse taarten. Niets is zoeter dan een Onderlandse taart.’

‘Precies. Daar zijn ze dol op. En nu moet ik zure appels halen. Ik weet zeker dat de reuzen helemaal geen zure appeltaart lusten.’

‘Nu je het zegt...’ zei Ludo en hij staaarde peinzend voor zich uit. ‘Nu je het zegt... Wat heeft dit te betekenen, Alex?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Geen idee. Kom.’ Ik sprong op. ‘Laten we maar snel verder gaan. Regenboog is nog ver.’

Het was al middag toen...